

Grobovi će se otvoriti

Epitaf izgraviran na jednom nadgrobnom spomeniku upućuje izazov preminulog svim prolaznicima:

*Stranac u prolazu što sada ti si,
Ja bejah jednom.
A što sada ja sam ti ćeš biti.
Pripravi se za smrt i kreni za mnom.*

Te reči privukle su pažnju nekog ko nije mogao a da ne odgovori. Ova osoba je izvukla crni flomaster i ispisala na ploči:

*Samo da te sledim ne želim
jer hoću da znam kuda si otišao.*

Nesigurnost koju je izrazio ovaj pisac grafita, dok je razmišljao o sopstvenoj smrti i smrti svog prethodnika, nije neuobičajena.

Prema opšte prihvaćenoj tvrdnji, smrt je jedna od dve izvesnosti u životu. Ipak, mnogi ljudi nisu sigurni šta se dešava posle smrti. Oni ne znaju odgovor na davnašnje pitanje gde su sada mrtvi.

Tiče se svih nas

Ovo nije beznačajno pitanje. Odgovor koji ćemo dati važan je iz nekoliko razloga:

Prvo, bezmalo svako od nas izgubio je nekog voljenog u hladnom zagrljaju smrti.

Teško je pronaći osobu koja nije imala bliskog prijatelja ili rođaka – oca ili majku, brata ili sestru, sina ili ćerku – koji je podlegao razornom delovanju bolesti ili postao žrtva nesreće. Mi želimo da saznamo šta se dogodilo s voljenom osobom koja nije više sa nama, zar ne?

U tome je prisutan i sopstveni interes. Ne samo što želimo da saznamo šta se dogodilo preminulima već želimo da saznamo i šta će se dogoditi s nama!

Konačno, odgovor na ovo pitanje važan je zbog tvrdnje koja će se naći u njemu a ima veze sa Bogom. Ukoliko je ljubav obeležje koje najjasnije i najtačnije određuje Boga, kao što tvrdi Biblija (1. Jovanova 4,8), onda ono što će nam se desiti kad smrt dođe po nas mora da na neki način objavljuje Božju neshvatljivu, neizmernu ljubav.

Pogrešna shvatanja

Nažalost, najčešći odgovori na pitanje šta se dešava posle smrti nisu u saglasnosti sa odgovarajućim biblijskim učenjem.

Mnogi hrišćani netačno izjavljuju da svako poseduje besmrtnu dušu koja u trenutku smrti odlazi po svoju nagradu ili kaznu. Prilikom smrti, kaže ovo gledište, duša pravednikova odmah biva premeštena u sjajno blaženstvo raja. Duša grešnika, pak, istog trenutka biva bačena u vrele plamenove pakla, da tamo podnosi večne muke.

Još jedno neispravno učenje, popularno među sledbenicima njuejdža a koje izgleda da stiče sve više pristalica, govori o reinkarnaciji. Njene pristalice kažu da su ljudska bića postojala (verovatno kao životinje ili nešto drugo) pre ovog života u materijalnom obliku i da će, u istom obliku, nastaviti da postoje i posle ovog života. Po tom planu, život nema kraja jer se osoba stalno, posle smrti, vraća, mada u drugom obliku. Kao kapelan u državnoj bolnici, radio sam s čovekom koji je bio ubeđen da je nekada, u prethodnom životu, bio čuvar u nacističkom logoru.

Još jedno naopako učenje koje zastupaju mnogi ljudi u savremenom svetu kaže da je smrt kraj, da posle nje nema života. Oni vele da se mora pretpostaviti da ideja o životu posle smrti, empirijski nedokaziva, nije tačna. To je ostatak iz prednaučnog vremena, rudiment sujevernog i lakovernog doba.

Biblijsko učenje

Pismo jasno prikazuje smrt kao nesvesno stanje. Mrtvi ne doživljavaju ni radost neba, ni agoniju pakla. Oni se još manje vraćaju na ovaj svet u drugom telu. Oni jednostavno počivaju u grobu (Psalam 115,17; Otkrivenje 14,13).

Međutim, to počivanje nije večito, kao što veruju sekularisti. Ono će trajati dok Gospod ne pozove mrtve u život (Danilo 12,2) – bilo vaskrsenjem pravednih prilikom Isusovog drugog dolaska, bilo vaskrsenjem grešnika posle hiljadu godina (Otkrivenje 20,4-6).

Samo je Bog besmrtn

Jedino Božanstvo (Otac, Sin i Duh) poseduje život po sebi – prvobitan, nepozajmljen, neizveden, beskrajn. Govoreći o Bogu, 1.Timotiju 6,16 ističe: „(On) sam ima besmrtnost.“

To se oštro suproti ljudskoj prirodi. Za razliku od Tvorca, mi smo smrtni, starimo, umiremo. U ovom trenutku mi ne posedujemo dar besmrtnosti.

Da li je duša nezavisna od tela? Mnogi hrišćani tvrde da mi imamo besmrtn deo svog bića, dušu koja može da postoji odvojena od tela.

Međutim, u 1.Mojsijevoj 2,7 odbacuje se takva ideja. Taj tekst je temelj našeg razumevanja biblijskog učenja o ljudskoj prirodi: „A stvorio Gospod Bog čoveka od praha zemaljskog, i dunu mu u nos duh životni, i posta čovek duša živa.“

Prema tome, duša je ono što osoba jeste kada se u telo te osobe udahne dah života (zaista, zanimljivo je da se i za ribe i životinje kaže da su „žive duše“ /1.Moj.1,20.24/, kao i u 2,7 za ljudska bića). Nigde Biblija ne kazuje da ljudska bića poseduju dušu sposobnu da postoji odvojeno i nezavisno od tela. Kad dah života nije prisutan, ti više nemaš dušu.

Jednog dana pravedni će primiti dar besmrtnosti. Biblija je kristalno jasna kada će se ovo zbiti. Kad se trube oglase i mrtvi ustanu, tek tada će se pravedni obući u besmrtnost (1. Korinćanima 15,51-55). To će se zbiti prilikom Hristovog drugog dolaska, kada On bude došao na oblacima (1.Solunjanima 4,13-18). Međutim, neće bestelesni duhovi primiti taj dar. Nipošto. Pavle objavljuje: „Jer ovo raspadljivo treba da se obuče u neraspadljivost, i ovo smrtno da se obuče u besmrtnost“ (1. Korinćanima 15,53)

Nepokajani grešnici nikada neće primiti dar besmrtnosti. Umesto toga, oni primaju večnu kaznu (ne večno kažnjavanje) nestajanja, koja će biti izručena kroz Božje plamenove čišćenja koji će zahvatiti Zemlju na kraju 1000 godina (Otkrivenje 20,9).

Što se tiče prirode smrti, Pismo je naziva snom (Psalam 13,3; Jeremija 51,39.57). Za one koji umiru kaže se da spavaju (1.Carevima 2,10; Danilo 12,2). Biblija stalno iznova koristi upravo te nazive. To je bio i Isusov omiljeni način kada je govorio o smrti (vidi Matej 9,24; Jovan 11, 11-14). Kad čovek spava, on nije svestan svoje okoline niti bilo čega drugog. Ne postoji neki njegov deo koji bi mogao da odjezdi i uživa u odvojenom postojanju. On je nesvestan događaja koji se zbivaju i vremena koje protiče. Ali, na kraju će se, kada dodje trenutak, onaj koji spava probuditi. Otuda je metafora o spavanju slika koju svi razumemo.

U ovom trenutku oni koji spavaju u grobovima ne znaju i ne osećaju ništa. Ali kada se nebeski budilnik oglasi u vidu Božje trube, oni će se probuditi.

Zašto je biblijski pogled ispravniji?

Prvo, biblijski pogled štiti od opasnosti spiritualizma. Pošto su mrtvi nesvesni, bez znanja o zbivanjima na Zemlji, beskoristan je pokušaj stupanja u vezu s njima. Dalje, pokušaj da se komunicira s mrtvima neposredno je i oštro zabranjen u Pismu (5. Mojs. 18,11; Is. 8, 19.20).

Tim zabranama Bog pokušava da upozori svoj narod na opasnosti spiritualizma. Tačno je da postoji duhovni svet, ali njegovi građani nisu naši preminuli voljeni. To su pali anđeli, opisani u Pismu kao „upravitelji tame ovoga sveta“, „duhovi pakosti - zla ispod Neba“ (Ef. 6,12). Ova bića ništa više ne bi poželela nego da nas odvedu u duhovnu propast. Biblijski pogled o stanju ljudskih bića u smrti pomaže nam da se zaklonimo od njihovih kandži.

Drugo, biblijski pogled nas čuva od pogrešnih zamisli o Božjem karakteru koje izrastaju iz učenja o večnom mučenju. Mnogi su odlučili da nemaju ništa sa Bogom koji, one što ne žele da Mu služe, baca u plamen pakla i zauvek ih peče u toj vatri.

Možemo da budemo zahvalni što to nije učenje Pisma. Oni koji ne prime večni život, kao što nam to poručuje najpoznatiji stih u Bibliji, ne muče se večno, već propadaju, nestaju (Jovan 3,16). Oni su uništeni Božjim plamenovima očišćenja (Otkr. 20,9), a ne ostavljeni da pate obuzeti večnim užasom. Bog im tužno daje ono što su sami izabrali, ostavljajući ih izvan nebeskog grada, jer bi inače uništili mir i sklad neba kada bi im bilo dozvoljeno da tamo uđu, a bili bi i sami nesrećni u takvom društvu.

San počivanja

Treće, kada razumemo da je smrt san iz kojeg ćemo se mi koji smo Božja deca probuditi, to onda uklanja strahotu smrti. Smrt nije užasna misterija, velika nepoznanica. Smrt je poput sna, a kada spavamo, mi se i budimo! Ovo ne može da se preneglasi. Pošto imaju sigurnost da će zvuk Božje trube odjeknuti u njihovom uhu u jutro vaskrsenja, deca Gospodnja mogu da umiru sa istom dozom smirenosti i sigurnosti kao kada počinu u noći.

Predukus vaskrsenja

Ako postoji priča u Jevandeljima koja najjasnije prikazuje istinu o smrti, Isusovu reakciju na nju i Njegov konačni plan za Njegovu vernalu decu koja počivaju u grobu, onda je to priča koju nalazimo u Jovanu 11 poglavlju. Strašna tuga ispunila je dom Marije i Marte. Njihov brat Lazar je upravo preminuo. Koliko im je samo nedostajao! Do duboko u noć razgovarali su o bogatim uspomenu na svog brata, prizivajući u sećanje sve što su znale o njemu.

Ali, ni najlepša sećanja nisu mogla da zamene toplo umirujuće prisustvo brata koga su duboko volele, i svaki razgovor završavao se oplakivanjem njegove smrti. Jecale su i ridale dok se nije učinilo da suza više nema.

Tada se desilo nešto što je vratilo iskru nade u njihova srca. Isus je pristigao. Konačno je došao. Marija i Marta nisu bile potpuno sigurne šta će Isus da učini, ali i sama Njegova prisutnost donela im je utehu. Isus uvek prilazi da uteši ožalošćene. Ucveljeni nikad nisu ostavljeni da sami grcaju u bolu.

Nakon što se nasamo sreo s Marijom i Martom, Isus je otišao do grobnice. Ono što se zbilo na tom mestu, a neke i iznenađuje, opisano je u jednom od najkraćih stihova u Bibliji: „Udariše suze Isusu“ (Jovan 11,35). Da, On je zaplakao. Krupne suze slivale su se niz Njegove obraze. Žalio je zbog patnje svojih prijatelja. Naš vaskrsli Gospod plače danas na svakoj sahrani. Njegovo srce je taknuto. Njega boli kad nas ugleda pogođene patnjom.

Ali, priča o Lazaru ne završava se sa suzama. „Lazare, izađi“, objavio je Isus glasno nakon što je kamen uklonjen s groba.

Nejasan glas čuo se iz unutrašnjosti pećine, a onaj koji je bio mrtav pojavio se živ, zdrav, pun snage. Kakvog li prekrasnog ponovnog susreta s porodicom i prijateljima. Kakvi dugački zagrljaji! Kakve suze radosnice! Kakve li neopisive sreće!

Baš kao što se priča o Lazaru nije završila sa njegovom smrću ili žalošću njegovih prijatelja, tako se i poslednje poglavlje u izveštaju o svakom Božjem preminulom detetu ne završava sa smrću ili tugom njegovih voljenih. Naprotiv, naša poslednja poglavlja tek treba da se napišu.

Isti onaj glas koji je odjeknuo u ušima mrtvog Lazara opet će se prolomiti: „Iziđi!“ U tom trenutku će sva Božja deca koja su legla na počinak čuti taj glas i vratiti se u život. Ono što se zbilo kod Lazarevog groba predstavlja mikrokosmos, predukus onoga što će se na planetarnom nivou zbiti kada Isus bude ponovo došao. Sanduk će se otvoriti, Božji verni sinovi i kćeri će se pojaviti. Svuda unaokolo biće zagrljaja i suza dok se budemo ponovo sjedinjavali sa svojim voljenima! Kakvog li susreta! Kakvog li dana!